

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Ewaen Fred Ogieriakhi

Εναγόμενοι: Minister for Justice and Equality, Ιρλανδία, Attorney General, An Post

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Θεωρείται ότι ο σύζυγος πολίτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος, κατά τον κρίσιμο χρόνο, δεν ήταν υπήκοος του κράτους μέλους, «διαμένει νομίμως με τον πολίτη της Ένωσης στο κράτος μέλος υποδοχής για συνεχές χρονικό διάστημα πέντε ετών», κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/38/ΕΚ ⁽¹⁾, σε περίπτωση που το ζεύγος σύναψε γάμο τον Μάιο του 1999, απονεμήθηκε δικαίωμα διαμονής τον Οκτώβριο του 1999 και το αργότερο στις αρχές του 2002 οι σύζυγοι αποφάσισαν να χωρίσουν, ενώ από τα τέλη του 2002 συμβιώνουν με διαφορετικούς συντρόφους;
- 2) Εάν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική και έχοντας υπόψη ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας που προβάλλει δικαίωμα διαμονής, βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, λόγω συνεχούς πενταετούς διαμονής πριν τον Απρίλιο του 2006, πρέπει επίσης να αποδείξει ότι η διαμονή του πληρούσε, μεταξύ άλλων, τις προϋποθέσεις του άρθρου 10, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 ⁽²⁾, παραβιάζονται οι προϋποθέσεις αυτές εάν, κατά τη διάρκεια της εν λόγω πενταετούς διαμονής, ο πολίτης της Ένωσης εγκαταλείψει την οικογενειακή οικία και εν συνεχεία ο υπήκοος της τρίτης χώρας συγκατοικήσει με άλλο πρόσωπο σε νέα οικογενειακή οικία, την οποία δεν έχει παραχωρήσει ο (πρώην) σύζυγος, πολίτης της Ένωσης;
- 3) Εάν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική και η απάντηση στο δεύτερο αρνητική, και προκειμένου να διαπιστωθεί αν το κράτος μέλος έχει εσφαλμένως μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη ή έχει εσφαλμένως εφαρμόσει το άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας του 2004, αποτελεί το γεγονός ότι το εθνικό δικαστήριο που εκδικάζει αγωγή αποζημίωσης λόγω παραβάσεως της νομοθεσίας της Ένωσης έκρινε αναγκαία την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως επί του ουσιαστικού ζητήματος του δικαιώματος μόνιμης διαμονής του ενάγοντος στοιχείο που το εν λόγω δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη του στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του αν συντρέχει κατάφωρη παράβαση της νομοθεσίας της Ένωσης;

⁽¹⁾ 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004 L 158, σ. 77).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ 1968 L 257, σ. 2)

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal administratif de Pau (Γαλλία) στις 6 Μαΐου 2013 — Khaled Boudjlida κατά Préfet des Pyrénées-Atlantiques

(Υπόθεση C-249/13)

(2013/C 189/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal administratif de Pau

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Khaled Boudjlida

Καθού: Préfet des Pyrénées-Atlantiques

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ποιο είναι το περιεχόμενο του δικαιώματος ακροάσεως αλλοδαπού, υπηκόου τρίτης χώρας, ο οποίος τελεί σε κατάσταση παρανομίας και ως προς τον οποίο λαμβάνεται απόφαση περί επιστροφής, το οποίο προβλέπει το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Ειδικότερα, περιλαμβάνεται στο εν λόγω δικαίωμα το δικαίωμα να μπορεί να εξετάσει όλα τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος του αναφορικά με το δικαίωμά του διαμονής, να εκφράσει την άποψή του, προφορικά ή γραπτώς, κατόπιν επαρκούς χρόνου σκέψεως, και να τύχει της αρωγής συμβούλου της επιλογής του;
- 2) Πρέπει, ενδεχομένως, να προσαρμοστεί ή να περιοριστεί το περιεχόμενο αυτό, λαμβανομένου υπόψη του στόχου γενικού ενδιαφέροντος της πολιτικής περί επιστροφής που εκτιθείται στην ως άνω οδηγία της 16ης Δεκεμβρίου 2008 ⁽¹⁾;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποιες τροποποιήσεις πρέπει να γίνουν δεκτές και σύμφωνα με ποια κριτήρια πρέπει να καθοριστούν;

⁽¹⁾ Οδηγία 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ L 348, σ. 98).

Προσφυγή της 7ης Μαΐου 2013 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Βουλγαρίας

(Υπόθεση C-253/13)

(2013/C 189/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: O. Beynet, M. Heller, P. Mihaylova)

Καθής: Δημοκρατία της Βουλγαρίας

Αιτήματα της προσφεύγουσα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Βουλγαρίας, μη εκδίδοντας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη μεταφορά στο εσωτερικό της δικαιο του άρθρου 3, παράγραφος 3, και του παραρτήματος I, σημείο 1, στοιχεία α', δεύτερο εδάφιο, β', δ', στ', η' και θ', της οδηγίας 2009/73/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου και την κατάργηση της οδηγίας 2003/55/ΕΚ, ή μη ενημερώνοντας, εν πάση περιπτώσει, την Επιτροπή για τη θέσπιση αυτών των διατάξεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 54, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·
- σύμφωνα με το άρθρο 260, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, να επιβάλει στη Δημοκρατία της Βουλγαρίας την καταβολή χρηματικής ποινής 8 448 ευρώ ημερησίως, υπολογιζομένης από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεώς του, λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεώς της να ανακοινώσει στην Επιτροπή τα μέτρα μεταφοράς στο εθνικό δικαιο της οδηγίας 2009/73/ΕΚ·
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Βουλγαρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δικαιο έληξε στις 3 Μαρτίου 2011.

⁽¹⁾ ΕΕ L 211, σ. 94.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το High Court of Ireland (Ιρλανδία) στις 13 Μαΐου 2013 — Peter Flood κατά Health Service Executive

(Υπόθεση C-255/13)

(2013/C 189/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

High Court of Ireland

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Peter Flood

Καθού: Health Service Executive

Προδικαστικό ερώτημα

Θεωρείται ότι ο πολίτης, ο οποίος είναι ασφαλισμένος σε ένα κράτος μέλος («πρώτο κράτος μέλος») και πάσχει επί έντεκα έτη από

βαριά ασθένεια, συνεπεία σοβαρής παθολογικής καταστάσεως η οποία εκδηλώθηκε όταν αυτός ήταν κάτοικος του πρώτου κράτους μέλους, αλλά βρισκόταν σε διακοπές σε άλλο κράτος μέλος («δεύτερο κράτος μέλος»), «διαμένει» κατά το διάστημα αυτό στο δεύτερο κράτος μέλος, κατά την έννοια είτε του άρθρου 19, παράγραφος 1, είτε του άρθρου 20, παράγραφος 1, και του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 883/2004⁽¹⁾, εφόσον η παραμονή του εν λόγω προσώπου στο δεύτερο κράτος μέλος είναι αναγκαστική, λόγω της σοβαρής ασθένειάς του και της εγγύτητας του τόπου παροχής ειδικής ιατρικής περιθάλψεως;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ L 166, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgericht Sigmaringen (Γερμανία) στις 13ης Μαΐου 2013 — Sevda Aykul κατά Land Baden-Württemberg

(Υπόθεση C-260/13)

(2013/C 189/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgericht Sigmaringen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύουσα: Sevda Aykul

Καθού: Land Baden-Württemberg

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Απαγορεύει η υποχρέωση για αμοιβαία αναγνώριση των αδειών οδήγησης που εκδίδουν τα κράτη μέλη, η οποία προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/126/ΕΚ⁽¹⁾, εθνική νομοθεσία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, κατά την οποία ο κάτοχος αλλοδαπής αδειας οδήγησε στερείται εκ των υστέρων, διά της διοικητικής οδού, του δικαιώματος χρήσεως στη Γερμανία της εν λόγω αδειας, αν αυτός οδηγεί στη Γερμανία αυτοκίνητο όχημα υπό την επήρεια παράνομων ναρκωτικών και στο εξής, σύμφωνα με τις γερμανικές διατάξεις, δεν είναι πλέον ικανός προς οδήγηση;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, ισχύει αυτό επίσης αν το κράτος που έχει εκδώσει την άδεια, πληροφορηθέν τα της οδήγησεως υπό την επήρεια ναρκωτικών, δεν λαμβάνει μέτρα και, συνεπώς, ο προερχόμενος από τον κάτοχο της αλλοδαπής αδειας οδήγησεως κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται;